

Sagunt prompte tancarà definitivament

/ Francesc i Ciscar

La por a volar

Una duresa incomprendible contra els saguntins

Miguel Campoy, president del Comitè d'Empresa d'Altos Hornos del Mediterráneo és tan fred que se'l coneix com *l'home de gel*. Tant li fa viatjar en avió com en tren, en autobús o en tramvia. No sembla que això passe a la resta de membres del comitè, que han estat anant i tornant a Madrid per intentar pactar amb la direcció la manera de complir els famosos acords d'abril sobre el tancament de la capçalera sense aconseguir-ho.

Dijous passat, empresa i treballadors es reunien als locals del Ministeri de Treball, convocats pel director general de Col·locacions,

Carlos Navarro. El motiu era debatre l'expedient de regulació de les col·locacions que presentà la direcció de cara al tancament de la capçalera.

La reunió acabà tan malament que, de matinada, els representants del comitè i dels sindicats, que havien decidit continuar reunits fins que la direcció s'avingués a seguir negociant, foren desallotjats per la Policia Nacional.

Dissabte, a deu minuts de les dues de la vesprada, el president d'AHM, José Manuel Mateu de Ros —el qual, per cert no sembla que pensa tornar a Sagunt en els propers dies— donà l'ordre d'iniciar els treballs per a tancar allò que queda de la capçalera de la siderúrgica.

Els representants del Comitè tastaven potser en aquell moment l'insipid esmorzar que ofereix la Renfe en l'Intercity Madrid-València. L'empresa se'ls va avançar per la mà, ja que fins prop de les sis de la vesprada no arribaven aquests al Port de Sagunt i iniciaven la reunió per a decidir què fer.

Els sindicalistes d'AHM prefereixen el tren i això els fa perdre, de vegades, un temps important. Però no és el mateix ter una colada en un forn alt per a qui està acostumat a això que desafiar la llei de la gravetat.

Aquesta anècdota i el respecte pels caps de setmana, en els quals generalment, per greu que haja estat la situació, s'ha suspès el conflicte fins dilluns, són elements curiosos en una llarga història que sembla que acabarà tan malament com començà.

Les mateixes persones que en algun moment han arribat, impulsades sense dubte per l'espiral de la desesperació i la impotència, a cremar tres cotxes de

la policia en les barbes dels agents, quan arriba el cap de setmana es col·loquen el banyador i se'n van a la platja o bé organitzen una paella al camp. I el dilluns, amb l'ímpetu renovellat, tornen a ser capaços d'aguantar, sense que decaiga el seu ànim, assemblees de tres i quatre hores.

Són els tocs de color d'un conflicte en el qual l'últim trencament de converses sobre el compliment dels acords d'abril sembla tornar la situació als temps en què fou president José Maria Lucia.

Mentrestant, no s'entén en absolut com l'INI ha optat al final per la duresa quan tot semblava estar al punt de l'acord. En la reunió de dijous, els treballadors arribaren a dir a Mateu de Ros que estaven disposats a acceptar la xifra de 1.819 treballadors com a plantilla resultant després del tancament de la capçalera, a canvi d'un acord global. La resposta fou un simple «no».

Sorprén que la direcció de l'INI es negue, per exemple, a estampar la signatura en un document per a assegurar que es construirà la factoria d'Enfersa a fi de crear llocs de treball alternatius.

Els representants del comitè d'empresa anaren a Madrid dijous amb l'ànim predisposat a un acord en última instància. Incomprendiblement, no es produí, i això pot fer que la tan maltractada unitat dels saguntins es recomponga.

La direcció torna als temps de Lucia. Mateu de Ros s'hi assembla cada vegada més perquè ara té més difícil la possibilitat de venir amb tranquil·litat al seu despatx del Port de Sagunt. El Comitè, per seguretat, prefereix viatjar amb la Renfe.